

Infies

setmanari

d'actualitats

Les autoritats han d'oposar-se a l'augment de preu del pa.

Redacció i Administració, Força, núm. 2 Preu de subscripció: 2'50 trimestre

20 cèntims

UN ACORD DE L'AJUNTAMENT

L'Ajuntament pagarà 0'15 pts. per cada rata que es presenti a l'oficina recaudatòria de la Devesa.

Les conseqüències!!!

“El mejor régimen de la Prensa es el de absoluta libertad.”

Manuel Azaña, Corts Constituents, dimecres, 9-3-32

EDITORIAL

El Dispensari municipal-Palol

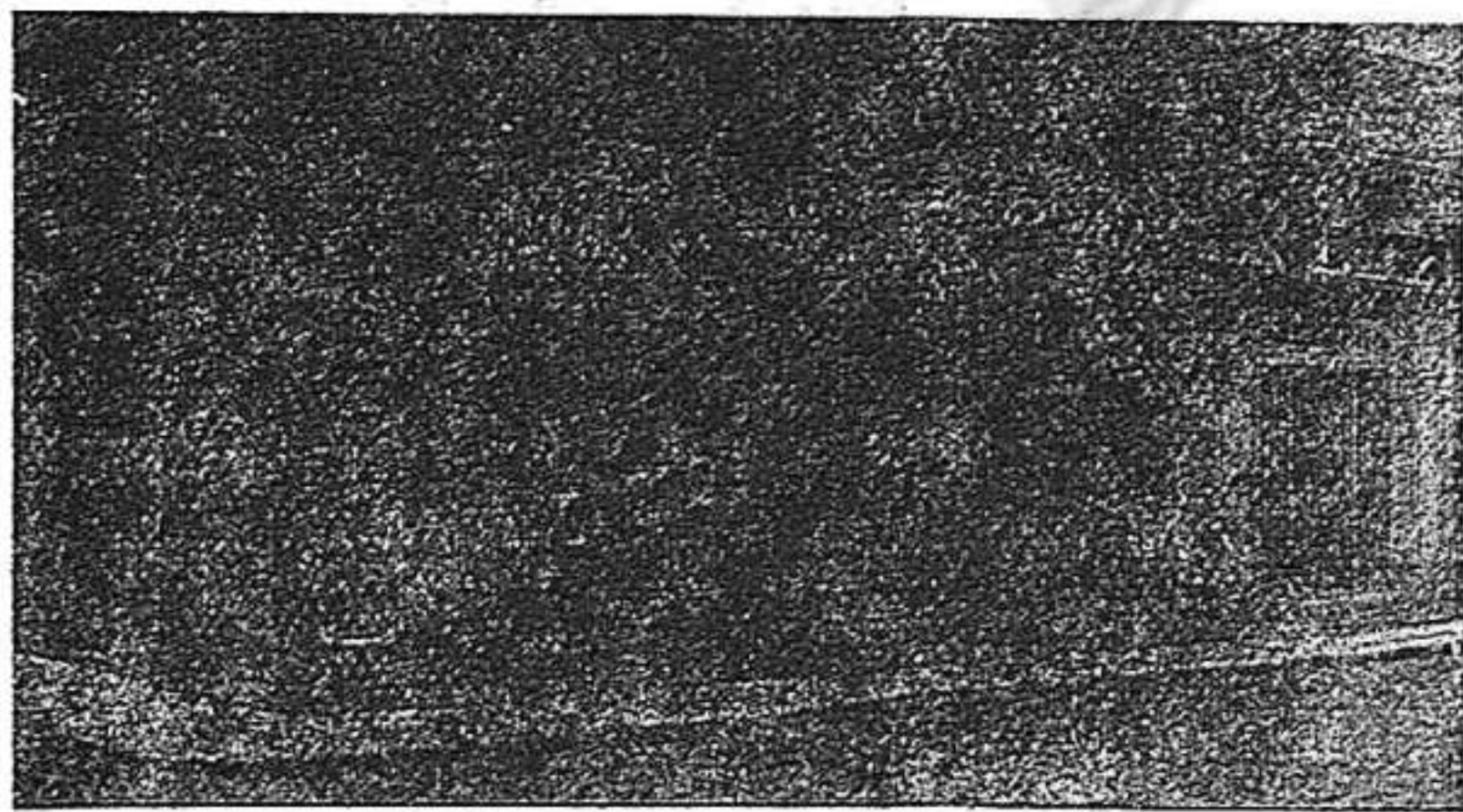
Hem de començar aquestes ratlles aplaudint, sense cap mena de reserva, el magnífic gest de Ramon Varderi primer, de Josep Vidal després, al denunciar en ple Consistori la deixadesa en què es troba avui dia el Dispensari municipal per part de les autoritats mèdiques que en cuiden. I no solament s'acontentaren ells dos homes del Centre d'Unió Republicana en denunciar el lamentable funcionament del nostre Dispensari, sinó que, además, feren que s'acordés que el funcionari que no complís amb el seu deure, se li obrís un expedient per obrar en conseqüència.

Es el menys que podien fer els nostres homes a l'Ajuntament. «Reflex» ja havia denunciat una infinitat de vegades l'assistència facultativa que rebien els que tenien la dissort de prendre mal. S'ha arribat al cas de portar un ferit al Dispensari i, per manca del metge de torn, aquell ferit ha estat assistit per un home que cuida del parc de bombers. No fa gaires dies que dos accidentats per un tomb d'automòbil, foren portats al Dispensari; no poderen ésser atesos per haver-hi el metge de torn ocupat en les seves visites particulars. En pocs dies, aquest fet s'ha repetit una, dues i fins tres vegades. I el bo del cas, el més xiroi del cas, és que el Director en cap del Dispensari al ser-li demanat el per què d'aquestes anomalies es limità a dir, en lletra que es llegí a la darrera sessió municipal, «que els ferits no foren assistits per ésser-ho d'accidents de treball».

Per això, repetim, el gest baronívol de Vidal i Varderi mereix els més calurosos elogis de tothom, àdhuc i tot d'aquells que la rivalitat de partit no els fa veure més enllà del nas.

* *

Palol alcalde, ens ha decepcionat. Fou durant el decurs de la darrera sessió municipal, al portar-se a la discussió l'adquisició d'una caldera per a l'Escorxador. Ell no podia permetre, de cap de les maneres, l'espectacle poc edificant que Vidal i Tomàs donaren en plena sessió. Aquella manera de manifestar-se d'un i altre, havia d'ésser tallada de bon començament. Si Vidal no tenia la voluntat prou ferma de saber callar davant la raó d'un contrincant polític, Tomàs tampoc tingué comprensibilitat per respectar l'equivocat. I davant d'un cas com el present, Palol que presidia, havia de tenir la fina habilitat de fer comprendre a tots dos, a Vidal i Tomàs, la mútua comprensió que hi ha d'haver sempre entre els homes.

Les persones de bon gust es serveixen de la

Fotografia

“ **L U X** ”

per casaments, grups de família, Comunions i per tot el que es necessiti

PLAÇA DEL OLI, NÚM. 1

Secció especial per aficionats. — Entrega ràpida. — Treball perfecte

PREUS INCOMPATIBLES.

INSTRUCCIONS GRATUÏTES ALS BONS CLIENTS

ELS DIARIS QUE VOLEN

“DESASNAR”

Solidaridad Obrera

A. I. T.

ha reaparegut!

De les seves planes retallem.

Sota el títol: Los místicos y el arte del bastón referint-se a un propòsit de regalar un bastó a Anguera de Sojo, fa la competència al «Papitu» i diu entre altres coses:

Y parece también que al coste del bastón contribuyen las familias agradecidas de los que cayeron el 4 de septiembre en las calles de Barcelona, víctimas de una crueldad que, en complexos de lascivia sojuzgada, tienen un conocido equivalente místico-homosexual.

Si ho entenem que ens matin!

La informació peninsular del matèix diari, hi han els dos paràgrafs següents:

Con esta capacidad financiera, el señor Carner ha lanzado su forma infalible: aumentar en un veinticinco por ciento ciertos impuestos, y nivelación al canto.

Poco importa que el referido aumento lesione los intereses de la pequeña burguesía y clases laboriosas del país, el caso es que la República nivele los presupuestos.

Ves per on la «Soli» s'interessa per la pequeña burguesía i defensa llurs interessos lesionados! La «Soli», tan antiburguesa!

Després, donant compte del miting de controversia cel·lebrat a Madrid entre comunistes i sindicalistes posa en boca del companyero Orobón Fernández aquest humorístic fragment:

Todos conocéis el origen del Partido Comunista Español, su vida de penuria a través de los años y su pequeñez microscópica, a pesar de las estadísticas fantásticas de Bullejos. La fluctuación de los dirigentes del partido es ya un síntoma expresivo. Un dirigente de talla el famoso ex capitán Pérez Solis, muy conocido en Moscú por sus repetidos viajes como delegado por el P. C. E., no pudo resistir las insinuaciones del padre Gafó, prefirió un enchufe en la CAMPSA y pasó de «petrolero» a «petrolífero», trocando el grito clásico de la Primera Internacional por el de «¡petroletarios de todo el mundo, uníos!».

Això de «petroletarios» és tot un curs d'humorisme!

Després, a la Secció de «Avisos y Comunicados» hi entre altres coses la següent:

El companyero Francisco Tomás pasará por esta Redacción para recoger una carta.

Ens juguem cinc cèntims que no es tracta pas del senyor Tomás de la Lliga.

Tot això ho poden llegir en un sol número: el del dimecres dia 2 de Març!

El que no trobi enlloc referent a Ortopèdia i Perfumeria, demani-ho a l'

Institut d'Ortopèdia
Ciudadans, 4 GIRONA

Comunicats

Hem rebut de la «Federación de Sindicatos Obreros de Gerona» el següent comunicat quina publicació se'ns prega:

«A L'OPINIÓ DELS OBRERS DE GIRONA EN GENERAL

Tothom sap el cas depriment del nostre company Cassà. Aquest company, un dels més significats lluitadors de les nostres comarques en pro de les reivindicacions obreres, fou acomiadat pel seu patró per haver secundat, *junt amb els companys de taller*, la vaga de protesta contra les injustes deportacions dels obrers detinguts al «Buenos Aires».

Fou acomiadat, però, tot sol. Cap dels seus companys de treball no seguí la seva sort (1). La tàctica de la nostra burgesia és clara, però indigna: ataca sempre els obrers que més s'han significat i més s'han sacrificat en la defensa de la classe treballadora, i si nosaltres, treballadors, no reaccionem amb tota energia, ens veurem molt aviat arrollats i triturats per aquesta classe social tan despòtica i tan inconscient que no veu que en els propis mitjans que empra per anul·lar-nos trobarà, amb el temps, la més adequada resposta.

Nosaltres fem una vibrant crida als obrers de totes classes que es recordin per sempre més d'aquest nom: «TALLERES SARASA». Que aquest sigui per a nosaltres el símbol de la tirania i opressió més detestables, i el recordem també en aquelles ocasions que tinguem necessitat de desfogar la nostra ànima fent, al mateix temps, justícia al nostre company Cassà.

OBRERS: Ja fa temps que hem vist iniciar-se una ofensiva contra nos-

altres. Per aquest motiu cridem avui la vostra atenció a fi de deslliurar-vos de l'apatia que la majoria de vosaltres esteu posseïts i que vingueu a engruixir els nostres rengles; més, si creieu que nosaltres no som de la vostra ideologia, veurem també amb satisfacció el vostre ingrés a altres sindicats, potser més afins vostres, però que nosaltres creiem equivocats. Aneu al sindicat que us sembli. Tot — ¿compreneu bé? — tot abans de fer el trist paper de traïdor dels vostres amics fent el segon a la burgesia, doncs no és altra cosa el que fan tots aquells que viuen al marge dels sindicats.

Per la vostra pròpia defensa, **sindiqueu-vos.**

(1) En un ple de reunió de juntes s'acordà expulsar de la Federació tots els obrers de la casa «SARASA» per incompliment dels acords presos en l'Assemblea de metal·lurgics. Aquests obrers havien d'anar a la vaga fins a veure reintegrat el seu company Cassà, a la qual cosa es negaren».

Calçats Malaret Girona

Xafarderies Polítiques

ES DIU:

...que ben aviat deixarà de formar part del Centre d'Unió Republicana un dels actuals tinents d'alcalde.

...que passarà definitivament al «Centro Radical Autonomista» del cafè Norat.

...que Tordera és molt mal vist, malgrat les moltes simpaties que té a Girona, entre els seus companys de majoria.

...que les causes d'aquesta antipa-

tia són de tothom prou conegudes perquè s'hagin de fer públiques novament.

...que a l'hora de dir les coses clares els de baix passaran a dalt.

...que Tordera així ho ha promès i nosaltres ja sabem que a l'hora de les veritats no gasta embuts.

...que faci tothom examen de consciència i el que estigui net de pecat que tiri la primera pedra.

...que ben aviat passaran coses molt grosses i és necessari seguir de prop el seu desenvolupament a fi de tenir-ne al corrent als nostres llegidors.

...que Cerezo no ha cobrat ni cinc cèntims dels quatre tocinaires que pretenen monopolitzar la matança a Girona.

...que solament atenent als bons «consells» i a les facilitats que els otorga Cerezo, els peixos grossos de la carn de porc han assegurat llurs fàbriques i llurs treballadors a la companyia que representa el pèrit mercantil carrercarmenià (nova paraula pel diccionari de la llengua que la posem a disposició del mestre Fabra.

...que la bona fe desmesurada del senyor Dalmau no li fa veure la picardia i la malícia dels altres.

...que aquesta bona fe li farà perdre el prestigi que tenia com a home moderat i quedarà situat en el pla de «menjacapellans» en què es troben avui Santaló i Cerezo.

...que nosaltres, al seu lloc, això sabríem evitar-ho molt bé.

BAR «ELDORADO»

DE

CARLES MOLLEVÍ

Especialitat en COCKTAILS — Gran assortit en Fiambres i Sandwichs — Mariscos de totes classes — Licors — Vins

Local amb calefacció
CAFÈ EXPRES

Rambla de la Llibertat, 2 - Tel. 373

GIRONA

Preguntàvem:

Us solidaritzeu amb l'adhesió del «Centre d'Unió Republicana» i del Partit Federal Nacionalista a l'Esquerra de Catalunya?

Els Regidors nostres

El senyor Dalmau ho aprofita per a respondre al senyor Freixes, cap campanya que diuen

Poc amics de compromisos polítics hem cregut interessant dur a cap l'enquesta que anunciàvem la passada setmana. A les preguntes que els fèiem han contestat els senyors Laureà Dalmau, Josep M. Dalmau, Darius Rahola i Joaquim Tordera. Agraïm a aquests quatre senyors llur deferència envers als nostres lectors.

El senyor J. M. Dalmau ens diu...

En resposta a les preguntes que m'adreça REFLEX en la darrera edició, plau-me enviar-vos aquestes ratlles, que consideraria completament innecessàries si haguessin de desfer els «confusionismes» de què parleu, puix que és ben precisa la meva significació política pel fet d'ésser soci del Centre d'Unió Republicana i d'haver anat en candidatura el passat 12 d'abril a proposta de l'esmentat Centre; però sí que les considero indispensables per tal de rectificar errònies i injustes afirmacions del vostre periòdic, a l'ensem que atenc gustosament el prec que ens dirigiu.

Per la joventut inquieta per nobles ideals que hi batega, REFLEX té les meves simpaties, i és per aquestes simpaties que us prego volgueu permetre'm, Sr. Director, de recomanar-vos que controleu les vostres informacions en honor a la justícia i si voleu que resplandeixi una completa independència en l'actuació del periòdic. Perquè en l'últim número de REFLEX s'afirma repetidament que el company Santaló, en «arbitrària resolució» i «fent gala, una vegada més, del seu alt esperit liberal i democràtic, adherí el Centre i el Partit a les Esquerreres, passant per damunt d'uns acords presos en reunió extraordinària», acords que, pel contrari i segons les informacions de REFLEX, serien oposats a aqueixa adhesió.

Pel restabliment de la veritat, per la reparació de la injustícia que es fa al company Santaló, cal fer públic que la delegació del Centre d'U. R. a l'Assemblea d'Esquerreres ostentà poders legítims i instruccions concretes; tant és així, que en la reunió de la

Junta d'Acció Política del Centre que, amb assistència de nombrosos vocals, el que suscriu entre ells, tingué lloc el 27 del passat febrer, s'acordà per unanimitat aprovar l'actuació d'aquella delegació.

I ara, en resposta a les vostres dues preguntes, haig de dir-vos que considero que la política que escau a les necessitats espirituals i materials de la nostra terra, i més que mai en les circumstàncies actuals, és la que propugni els postulats de liberalisme, democràcia, catalanitat i justícia social, que és la de l'Esquerra Republicana de Catalunya.

Vol dir això que hi ha una plena conformitat amb l'actuació de l'Esquerra? No, certament. Cal que consti ben clarament que estem disconformes amb manta actuació de l'Esquerra a Barcelona. I en dir *estem* no vull significar solament una meva disconformitat personal, sinó també del Centre d'U. R., clarament manifestada en la penúltima reunió de la seva Junta d'Acció Política.

Però, Barcelona no és Catalunya. Posades en relació les representacions gironines amb d'altres representacions comarcals catalanes, hi hagué una perfecta coincidència en jutjar aquella actuació. El que cal, doncs, no és abandonar l'Esquerra, sinó procurar que la seva actuació s'acordi al criteri de la majoria d'afiliats de tot Catalunya. A aquest fi respon la proposta del Centre d'U. R. a l'Assemblea de l'Esquerra, d'una major intervenció de les comarques en el Concell Directiu del partit, proposta que fou acceptada.

* * *

Aprofito aquesta avinentesa per a

rectificar una de les afirmacions del vostre reportatge «El cap dels sense feina ens diu...», que inclou una altra injusta censura al company Santaló.

Després d'exposar el pla que proposen els sense feina per remeiar la crisi de treball, el reportatge diu:

«Totes les autoritats han trobat la cosa excel·lent. Un pla magistral. Totes, llevat Santaló. Un cas curiós vull contar-vos: fou explicat el pla al Governador; als regidors Srs. Dalmau, Escatllar, Ribes i d'altres. Tots, absolutament tots, ho trobaren magnífic i responien: «Molt bé, això està molt bé; ho consultarem a Santaló.» Doncs bé; cal que sàpiga tot Girona que Santaló no aprovà el precedent pla exposat, al·legant que l'aprovar-lo representaria un fracàs de l'Ajuntament, i això dels sense feina ja està arreglat.»

Basta explicar la meva intervenció en aquest assumpte per a que resti completament desvanescuda aquella imputació injusta.

Un dels darrer dies del passat desembre, vingué a mi el Sr. Freixes per exposar-me un pla per remeiar l'atur forçós. Aquest pla—que com es veurà a continuació, diferia essencialment del que ara publica REFLEX—era el següent: Es constituiria a Girona un Comitè integrat per persones sense càrrec públic i de reconeguda solvència moral, i per representants de la Comissaria de la Generalitat i de l'Ajuntament, Comitè que regularia en sa totalitat els treballs extraordinaris que donessin feina als obrers parats. Aquest Comitè disposaria dels fondos que aquelles Corporacions hi destinessin i també del producte de les subscripcions voluntàries que obtingués el Comitè com a resultat de les seves gestions, que s'haurien de fer principalment prop de persones acabalades. Aquest era el pla proposat, al menys el que jo vaig entendre; i no aniria errat, com es veurà, per la conformitat que donà el Sr. Freixes a

DE «REFLEX»

contesten les preguntes

dels sense feina i juntament amb el senyor Rahola s'estranya d'una fem contra el Sr. Santaló

la resposta definitiva que vaig trame-
tre-li en nom de la majoria de l'Ajun-
tament.

La meua resposta immediata al Sr. Freixes fou així: «Tot el que es fassi per alleugerir la crisi de treball, trobarà en mi el més decidit ajut personal i com a regidor. Ara, pel que respecte a l'Ajuntament, hi veig dificultats en el pla exposat; de totes maneres, jo en parlaré als companys de majoria». (No podia, com ell diu, consultar-ho a Santaló, perquè era fora de Girona).

Resposta del Sr. Freixes: «Ens plauria que vostè formés part d'aquest Comitè en representació de l'Ajuntament. Vol acceptar?» Resposta meua: «Molt agraït. Però vostè comprendrà que, primerament, cal que l'Ajuntament acordi l'acceptació del pla, i, després ha d'ésser l'Ajuntament qui nomeni el seu representant. Passi demà a les 6 de la tarda, pel despatx de l'alcaldia i li donaré la resposta de la majoria».

Al dia següent i a l'hora indicada, deia jo al Sr. Freixes: «Els companys de la majoria m'han encarregat qui li faci veure com l'Ajuntament no pot acceptar el pla proposat. L'Ajuntament, complint amb el seu deure, ja ha iniciat un pla de treball per als sense feina, que ampliarà fins al màxim de les seves possibilitats. Els cabals que emprarà són de tots els ciutadans i, per tant, ell té la sola responsabilitat de llur administració. L'Ajuntament no pot, doncs, ni abandonar la seva autoritat ni declinar una responsabilitat, per honorable que fos aqueix Comitè proposat. No és incompatible l'actuació de l'Ajuntament amb la del Comitè: poden actuar paral·lelament. Constitueixin aquest Comitè, que tot el que es fassi a favor dels obrers parats, serà poc». A qual cosa respongué el Sr. Freixes: «Si, ja ho veig, tenen raó. Vol donar-me vostè el nom d'una persona que no formi part d'aquestes corporacions i amb totes les garanties morals per a

formar part del Comitè?» «El Sr. Laureà Dalmau», vaig dir-li immediatament. I així acabà la nostra conversa.

Poc dies després vaig saber que Laureà Dalmau opinava com nosaltres.

I ja veieu, Sr. Director, com l'esdevingut és quelcom diferent del publicat a REFLEX.

Uns darrers mots per a posar de relleu l'eficàcia de l'actuació de l'Ajuntament en l'intent de remeiar l'atur forçós.

Diu el vostre roportatge atribuït-ho al Sr. Freixes: «Actualment hi ha a Girona 500 homes en atur forçós, que representen més de 250 famílies. *D'aquests 500 solament hi ha una petita minoria que no pot treballar.*» Crec que, malhauradament, els sense feina són més del que indica ço transcrit. De totes maneres, les paraules que he subratllat donen fe de l'eficàcia de l'esforç de Girona a favor dels sense feina. I ningú no negarà que en aquest esforç l'Ajuntament hi té una part principalíssima.

L'antic president del «C. U. R.» i periodista Sr. Darius Rahola opina...

He rebut la vostra carta en la qual em feu algunes preguntes—com a altres regidors— que jo no sé quina finalitat tenen si jutjo per la persistent campanya que deixeu fer en el vostre periòdic contra alguns homes representatius de la democràcia gironina. No obstant, per cortesia les contesto.

Ignoro si el «Centre d'Unió Republicana» de Girona s'ha adherit a l'«Esquerra Republicana de Catalunya». Al menys no ho recordo; en canvi sé que a l'Assemblea d'Esquerra Republicana de Barcelona hi anaren delegats els quals eren portant veu d'un mandat, de que, si no s'ac-

Preguntàvem:

Què opineu de l'actuació de l'Esquerra de Catalunya?

ceptés el nostre mecanisme polític, l'organització de les comarques gironines democràticament, sense altre límit d'autonomia que el de la regió, és a dir, de baix a dalt, contra possibles intents de centralisme barceloní, que es retiressin; i el criteri que fixava aquestes democràtiques atribucions, fou aprovat.

I amb això, el «Centre» no hi ha tingut res que veure; i amb l'orientació del «Centre» acceptant sempre la seva disciplina, hi estic d'acord, i si amb algun detall no hi estés, ho diria allí, entre companys, sense escàndols que fomenten indisciplines en perjudicació de la casa pairal dels republicans de Girona que freqüentment sofreix embestides—que no fan blanc—dels reaccionaris, per mitjà dels seus servils lacais.

I per últim, la meua modesta posició davant l'Esquerra Republicana de Catalunya, és de simpatia. Jo crec que el ferro és encara ben vermell per a donar-li forma; perquè tingui el prestigi ideològic necessari en bé de la Democràcia, de la República i de Catalunya, esmenant errors que poden haver tingut els homes directius.

I aquesta simpatia meua és per totes les organitzacions republicanes, puix que el meu programa, el federal, no «federable» solament, no va prevaler al moment d'implantar la República.

I jo ho vaig deplorar que de moment no fos federal la República per

ANIS L'ALIGA

LICOR DRINKGOD

Fill de

Nicolau Regàs

la qual, partint de les condicions essencials de l'èsser humà, es reconegué l'autonomia de tots els municipis i de totes les regions.

M'aferma més aquest principi, el que jo no he vist caure cap República que de cop i volta adoptés el sistema federal. En, canvi les unitàries han caigut o han anat a parar en mans de dictadors. Jo recordo bé que l'embestida del General Boulanger a França, va faltar poc per no fer-la caure altra vegada, com Pavía a Espanya el 73.

Avui per avui tinc una gran confiança en l'il·lustre republicà que es diu Azaña; enderrocador de coses velles; gran constructor de coses noves i progressives en benefici de la llibertat humana i de la justícia; crec que així es consolidarà la República que desitjo que, evolutivament, esdevingui federal

Tot això és el que tinc el gust de dir-vos en contestació a la vostra atenta carta.

* * *

Contesta del conseqüent republicà senyor Joaquim Tordera

Estaré d'acord sempre amb tots aquells Republicans que vulguin l'Autonomia de Catalunya, per això vull que s'aprovi l'Estatut que amb ell obtindrem les llibertats que tenim dret a tenir.

...?

L'Esquerra de Catalunya, en el meu entendre, ha sofert algunes equivocacions, però això no vol dir que els seus dirigents i en Francesc Macià no hagin obrat de bona fe, per lo que tenen la meva simpatia.

* * *

El diputat a la Generalitat Doctor D. Laureá Dalmau, respon...

Els delegats de les comarques gironines que varen assistir a la passada assemblea d'Esquerra Catalana, hi anaren amb la comanda—presa per unanimitat—de que, com a qüestió prèvia, devien proposar a l'assemblea que l'«organització, propaganda i representació» de l'actuació política quedava de l'incumbència exclusiva de les comarques.

Acceptada aquesta premisa, el «Centre d'Unió Republicana» i el

Partit nacionalista de Girona, no poden deixar d'adherir-s'hi, ja que virtualment no hi ha discrepàncies entre el programa de l'Esquerra i el de l'any 1923, confeccionat aquest per prohoms republicans de les comarques gironines, i acceptat per les nostres organitzacions.

...?

L'actuació de l'Esquerra ha catalanitzat—potser massa sobtadament—unes masses obreres considerables, i amb l'aportació d'aquestes masses al catalanisme s'ha pogut demanar, i es podria exigir, una satisfacció als anhels de llibertat de Catalunya. Les nostres aspiracions patriòtiques, solament d'ençà de la constitució de l'Esquerra son patrimoni de tot el poble català. Si l'Esquerra no hagués absorbit les classes treballadores, aquestes, d'actuar políticament, ho

haurien fet en partits esquerristes no catalans o anti-catalans. I tot lo que sigui integrar el moviment obrer dintre una òrbita política, és convenient per Catalunya, ja que, a més de reivindicar-se com a estament netament català, se l'aparta dels extremismes obreristes, i àdhuc dels partits a base de lluita de classes, lluita sempre anti-liberal i mantes voltes anti-catalana

Per altra banda, dintre l'Esquerra hi han matisos i gradacions que escapen a la desmatització del seu ideari: aquests matisos i aquestes gradacions, respectats segons les característiques comarcals, fan que l'actuació de l'esquerra no pugui judicar-se globalment, ni que pugui fer-se tribuària a l'Esquerra de l'actuació individualitzada d'alguns del seus elements.

Darrera hora

Notícia sensacional Dari Rahola Alcalde de Girona?

Persona autoritzada adicte al Centre d'Unió Republicana, ens assegura que després de la reunió de partit que demà es celebrarà al casal del carrer del Carme, es reunirà la majoria republicana a l'Ajuntament i després de canviar impressions i acceptar la dimissió d'Alcalde de Girona que presentarà Santaló, serà nomenat el nostre amic Dari Rahola per a substituir-lo.

Donem la notícia amb tota classe de reserves i esperem els esdeveniments per si confirmen les noves del nostre autoritzat amic a aquella casa.

Caixa d'Estalvis de la Generalitat de Catalunya

Sucursal de Girona

EL Comissari de la Generalitat i President del Consell d'Administració de la Caixa d'Estalvis de la Generalitat de Catalunya, Sucursal de Girona, volguent fomentar i intensificar l'estalvi entre les classes treballadores de les comarques gironines i com a commemoració del primer trimestre de funcionament de la Sucursal, d'acord amb el Consell d'Administració, ha concedit

75 premis de 20 pessetes

repartits, per sorteig, en la següent forma:

- Entre els obrers d'ambdós sexes que el dia 28 d'Abril proper tinguin llibreta oberta en aquesta Sucursal.
 - Entre els servents d'ambdós sexes que en igual data tinguin oberta llibreta, i
 - Entre empleats d'ambdós sexes que disfrutin d'un sou inferior a 250 pessetes mensuals i que en la data esmentada siguin, així mateix, titulars d'una llibreta.
- L'acte del sorteig, que serà públic, tindrà lloc el dia 29 d'Abril proper, a les 12 del matí, en el local de la Sucursal, Plaça de l'Oli, núm. 1.

REPORTATGES DE «REFLEX»

Interessants declaracions del Governador de les Comarques gironines, Sr. Claudi Ametlla, fetes expressament pel nostre setmanari.

La qüestió social - L'augment del preu del pa - Quelcom de política local - Visió política del futur.

Com veu la qüestió social a les comarques gironines?

El principal problema social de les terres gironines és l'atur forçós. No és que la xifra de parats sigui alarmant, però és massa alta tanmateix.

Aquest problema l'han resolt gairebé a tot arreu els Municipis, sino del tot, de manera que la misèria no ha fet aparició a moltes llars. En aquest sentit no puc deixar d'elogiar la conducta d'aquells municipis, que han comprés molt bé els deures inherents a les autoritats republicanes. També és just fer ressaltar que la República ha tramés importants quantitats, després de meritòries gestions dels diputats Sr. Santaló i Quintana. (I si algún altre diputat hi hagués intervingut sense saber-ho jo, que no prengui l'omissió com a molèstia.)

A Girona hi ha lluites socials com a tot arreu del mon. Això és normal. Puc dir que ací s'han presentat generalment sense extremismes ni demandes excessives. I sempre que ha estat així hi ha hagut solució, la major part de vegades sense anar a la vaga.

Es corrent dir a Girona que en l'ordre social no passaria res sino hi hagués elements forasters. I això en part és veritat. Jo trobo que avui l'organització que millor caracteritza l'obrer genuïnament gironí, és la Federació local de Sindicats, tant semblant a les antigues societats obreres dites de resistència i fora de l'òrbita del Sindicat Unic, de política francament extremista i castròfica.

Els conflictes plantejats per aquests darrers, sobre tot a la capital, han estat molt més difícils de resoldre qu'els plantejats pels altres, sense que en justícia pugui dir-se qu'els extremistes hagin guanyat més, ans em sembla que podria dir-se tot el contrari.

En resum no veig la qüestió social amb llum pessimista. La gran majoria d'obrers que jo he tractat han estat comprensivos i sols una petita minoria entre místics i fanàtics, han agreujat els conflictes, allargant-los innecessàriament, a la fi per resoldre'ls de mala manera.

Tot governant conscient de l'importància de les qüestions socials —l'eix de la vida pública a tot arreu— haurà de doldre's que no hi hagi encara aquells organismes de caràcter tècnic que puguin resoldre per l'arbitratge els problemes socials. Ara això ho ha de fer el Governador, sense altres mitjans que la seva bona voluntat, havent de pressionar a una o altra part; bastant en això la seva autoritat, sobre tot si no reïx.

L'obrer està encara aquí, imbuït d'un prejudici, qu'el Sindicalisme anàrquic no ha fet sino fomentar, segons el qual totes les autoritats estan per principi en contra d'ells.

I això, si abans era veritat, no ho és avui, amb la República. Jo he rebut centenars d'obrers sens dubte al meu despatx i he estat amb ells quant m'han vingut amb peticions justes i possibles, que ha estat la major part de les vegades, com ho prova el resultat de les qüestions plantejades.

El que cal lamentar és l'estat d'incultura, no ja societària sino general, dels treballadors, que crea recels i incomprendions i es causa de molts desenfocaments de conflictes. La República té en això una immensa obra a fer.

Conflictes presentats: solució donada als resultats: conflictes pendents.

Conflictes resoltos:

El conflicte primer amb què en vaig trobar fou la vaga de paletes de Girona. Fou també el pitjor de tots. Es va solucionar guanyant els obrers gairebé la totalitat de llurs demandes.

Després em vaig trobar amb la vaga dels ferroviaris del tren de Palamós. Va ésser arranjat de forma satisfactòria per a tots i els obrers avui són els millors amics de l'empresa.

La vaga dels ebenistes d'Anglès fou dura de resoldre, es transigí guanyant els obrers gairebé totes llurs demandes.

El conflicte dels ceramistes de La Bisbal es resolgué sense arribar a vaga, amb unes bases que acabaren amb les diferències existents que eren d'ordre moral.

També es resolgueren per transacció unes demandes presentades pels obrers de les fàbriques de ciment de Girona i Figueres, sense vaga en el primer cas i amb vaga en el segon.

En prendre possessió del Govern civil em vaig trobar amb un gran malestar entre els obrers de la fàbrica de seda de Blanes, dita Safa. La meua intervenció feu nèixer en uns i altres una major comprensió i sempre més s'hi ha treballat sense intercepció ni conflicte.

Ara darrerament he pogut resoldre, sense vaga, les demandes dels obrers carreters de les Agències de transports i magatzems. No puc més que parlar bé d'uns i altres contentents, car tots m'ajudaren a que el conflicte no esclatés.

Moltes altres qüestions s'han pogut solucionar amb fórmules transaccionals i amb ventatja generalment per als obrers, mercès a la transigència patronal i a l'esperit moderat de la major part de demandes obreres.

Conflictes pendents

Hi ha actualment un conflicte a una fàbrica de ceràmica de La Bisbal, rebrot del conflicte que fa uns quants mesos va poder ésser arranjat, agreujat per la poca feina d'aquella indústria i per l'actitud francament

perturbadora observada pel Sindicat en el darrer intent de vaga general revolucionària. El conflicte afecta un quants obrers només.

I per últim hi ha el conflicte greu de la fàbrica Coma i Cros de Salt, que afecta a uns 600 obrers. Aquest fou produït per unes bases generals de la indústria tèxtil, que el patró digué no poder complir per l'especial organització de la seva fàbrica, cosa que varen reconèixer ésser en part veritat els propis obrers,

L'afer està a mans de la Delegació Regional del Treball, pel seu caràcter professional i tècnic. A Girona no hi ha cap organisme professional que pugui entendre en aquest cas.

Puc dir que tinc la seguretat que el conflicte fóra ja resolt si els obrers de Salt no haguessin estat dirigits per el Sindicat únic, de Barcelona estant. Els delegats de la fàbrica que jo he vist eren xicots molt raonables i hauríem trobat una fórmula, malgrat l'entestament del patró. Desgraciadament els obrers de Salt demanaren consell a Barcelona i la cosa segueix com el primer dia del conflicte, si no pitjor, i tinc la seguretat que la fórmula que s'haurà d'adoptar després de molts dies de vaga i jornals perduts no serà pas millor de la que jo propugnava abans de deixar el treball.

Els procediments terroristes d'aquests passats dies. Tem el perill extremista?

No dono més que una importància relativa a la manifestació terrorista registrada darrerament a Girona. No perquè el fet no tingui, sino perquè he de considerar-lo com un cas isolat, repercussió de l'esdevingut a Barcelona i a la conca del Llobregat. Està clar que aquest judici és provisional i subjecte a rectificació, si les coses ho demanen. Per ara opino així.

No temo l'extremisme a Girona. Concedeixo que puguin fer alguns vots si van a les eleccions aquests elements. Això em sembla natural i ningú no se n'ha d'esparverar. D'extremistes n'hi hagut sempre i ádhuc en una certa mesura, són necessaris, com aquells per als partits d'esquerra.

Crec que el tó de la gent a Girona, per ara i tant, serà d'una política centre-esquerra amb més o menys inclinació a l'esquerra segons el moment polític.

L'augment de la farina. Tenen raó els flequers a l'intentar pujar el preu del pa?

Si; els flequers comencen a tenir raó en voler apujar el preu del pa, s'ha agmentat el preu de la farina en sis o set pessetes; això ha de repercutir en el preu del pa. L'augment

que han demanat és de cinc cèntims per kilo, com qu'el problema no és de Girona solament, sino és tot el país, la mesura que s'imposi haurà d'ésser de caràcter general.

Com aprovisionaria la població de pa en cas d'una vaga de flequers?

Ni per un moment he pensat que'ls patrons flequers puguin fer vaga. Ni ho he pensat ni vull pensar-ho. Sense acudir a la llei de Defensa de la República, aquí gairebé inaplicable, tinc molts mitjans per a evitar aquesta contingència. En cap moment l'actitud d'aquests industrials m'ha fet pensar en la possibilitat d'un fet d'aquesta naturalesa. Per això no cal pensar en cap pla de preveïment de la capital.

Com veu la política a casa nostra?

Crec necessari que a Girona es mantingui l'entesa republicana. Tota la meua política en aquest sentit s'ha inspirat en un esperit de concòrdia republicana. Per sobre dels partits, hi ha en els diversos camps republicans Gironins homes d'un temperament de govern que'ls fan aptes per a una obra comuna de col·laboració governamental.

No puc més que elogiar l'honestedat política i el sentit de responsabilitat i de fidelitat catalana i republicana dels vostres homes representatius. De tots, i si voleu noms n'esmentaré els tres capdavanters: Irla, Santaló i Quintana.

Veig que en les dretes segueix ací la distinció entre la Lliga i els antics monàrquics, específicament monàrquics. Uns i altres semblen estar exactament al mateix punt que ara fa un any. I això em produeix una sorpresa pregon, perquè el 14 d'abril és tantmateix una data transcendental que divideix el país en dues etapes ben distintes. Qui no vegi això deu somniar en una restauració monàrquica. I francament, això no pot permetre's ho cap home mitjanament intel·ligent. La monarquia ha acabat per sempre la seva missió al nostre país.

Impressió política pel futur.

Soc francament optimista per l'esdeveni-

Coliseu Imperial

AVUI I DEMÀ

PROGRAMA COMIC

¡Ay que me caigo!

Per CHARLES CHASE

Mickey, caballista

Dibuixos sonors del ratolí MICKEY

DIA DE PAGA

per CHARLES CHAPLIN (CHARLOT)

Politiquerías

parlada en espanyol per STAN LAUREL i OLIVER HARDY

dor, tot i concedint que hi haurà molta feina i molt difícil a fer

Cal crear una consciència republicana i catalana que ha d'ésser infiltrada a tots els elements del poder: burocràcia, força pública, partits, etc. Cal crear un gran bloc que pugui fer de suport als governs, amb tota l'espiritualitat republicana i esquerrista que calgui, però amb tot el sentit de les realitats socials i econòmiques. I cal crear entre els republicans, habituats a l'oposició, el sentit de govern, que no és precisament sentit dretà o conservador, com creuen molts.

L'obra més revolucionària que els republicans puguin fer avui és consolidar la República, fer-la invulnerable i inexpugnable. És ella que ens pot fer esperar totes les possibilitats en ordre de progrés i justícia social que les generacions de republicans, durant més de mig segle, han encarnat en el nou règim.

I és ella també que pot acabar amb els privilegis i els monopolis, creant la política econòmica que cal, de la qual n'ha de sortir un país nou, un país ric.

Pel que fa a Catalunya tinc la fe en què l'Estatut serà prou ample per a contenir possibilitats que permetin el nostre desenvolupament com a poble.

Haurem de vèncer molts obstacles, certament, perquè no hi ha cap obra d'aquestes que es cossi sense dolor. Jo espero que la generació d'avui podrà veure l'autonomia de Catalunya, amb la llibertat dels catalans.

Cinema "Gran-Via"

Aparell sonor "Radio-Junior"

AVUI I DEMÀ

Las calles de la ciudad

Film de «gangsters» per GARY COOPER

Completen el programa
Llamada salvadora
per KARL DANE

DIBUIXOS ANIMATS i
Noticiario PATHE

Esports

Badalona 5—Girona 2

Tal com havíem anunciat, el Girona perdé. Dos mesos sense tocar pilota. Dos mesos fent vida de petits burgesos, els nostres jugadors sortiren al terreny amb molt bona voluntat, amb molt bones ganes de guanyar i també, perquè no dir-ho?, completament desentrenats.

No és d'extranyar, doncs, que a

la meitat del joc, els xicots gironins, després d'un suprem esforç realitzat per igualar el joc al del Badalona, restessin completament lassats. Moment que aprofitaren els braus jugadors de la costa per anar introduint, un darrera l'altre, els gols que havien de donar-los els primers dos punts del torneig «Copa Generalitat» que iniciaren en el partit de diumenge.

De l'equip gironí no podem esmentar cap jugador que ho fes bé en tot el partit. Els que a la primera part es destacaren, a la segona jugaren catastròficament. Del Badalona tots, sense excepció, estigueren a l'altura que els té col·locats la categoria a la qual pertanyen.

Esperem que en el partit que demà juguen a Barcelona contra el Martinenc, faran els possibles per treure's de sobre la mala espina del partit amb el Badalona.

R.

Teatre Albèniz

Dies 16, 17, 18, 19 i 20 Març

Companyia Internacional de Circ

Artistes de fama mundial procedents dels més importants circs d'Europa i Amèrica

Magnífica pista construïda expressament a la platea del Teatre

Composen l'elenc artístic d'aquesta companyia elements dels teatres:

«Circo Santos i Arigas»,	de L'Habana
«Coliseo Los Recreios»,	de Lisboa
«Cirque Medrano»,	de París
«Cirque d'Hiver»,	de París
«Circus Schumann»,	de Copenhague
«Hipodrome»,	de New-York
«Casino»,	de Buenos Aires
«Tower Circus»,	de Blackpool

Dijous a la tarda Festival infantil amb sorteig d'un regal

PREUS POPULARS

Avis Als lectors

Per tal de poguer donar descans al nostre personal durant les festes de Sant Josep i Pàsqua, els propers números de «REFLEX» sortiran el dimarts dia 22 de Març i el dissabte dia 2 d'Abril.

SESSIO DE L'AJUNTAMENT

Els Srs. Dalmau i Bonmatí argumenten en pro i en contra d'un dictamen sobre «carns de porc»—Què passa al dispensari?—Els senyors Varderi i Vidal protesten enèrgicament contra les deficiències d'aquest establiment benèfic—Una caldera de vapor... que explota! Fugiu tots!—S'anuncien oposicions entre els senyor Tomàs i Vidal per veure qui dels dos entén més en vapor—Curset sobre calderes multitubulars de vaporització ràpida—Les calderes Babcock i Wilcox. —I doncs què us pensàveu?

Començarem a les 19'15 presidint el Sr. Palol. Hi assisteixen els regidors Srs. Busquets N., Bonmatí, Dalmau, Vidal, Busquets Ll., Varderi, Pasqual, Escatllar, Rahola, Colomer, Ribes, Vinardell i Cerezo.

Mitja hora després d'haver començat la sessió va entrar el Sr. Tomàs.

Queda aprovada, per no trencar la tradició. l'acta anterior.

Es passa al depatx oficial.

Després de llegir-se diversos comunicats sense interès, el secretari dona compte d'un ofici del metge del dispensari Sr. Casadevall. Aquest senyor en la seva comunicació diu que a l'obrer Francesc Planella no se'l podia curar en el dispensari per lesionar-se en un accident de treball. (El Sr. Varderi demana la paraula).

EL Sr. VARDERI.—Dec manifestar, diu, que no puc estar conforme de cap manera amb el comunicat del senyor Casadevall. El fet és que a l'hora que aquell obrer va presentar-se al dispensari per guarir-se no hi havia cap metge. Aquests senyors tenen d'estar-se allí; per alguna cosa cobren! A més, el comunicat diu que l'obrer Francesc Planella estava accidentat del muscle quan ho era dels dits. Demana que s'imposi la sanció que sigui necessària al metge o al practicant: al que sigui culpable.

EL PRESIDENT.—Diu que l'Alcaldia va tenir coneixement d'un fet; per aclarir-lo es demanà informe al metge i el Sr. Casadevall contesta amb aquest ofici. Ara a la comissió li correspon de veure si el que s'hi diu en ell és cert o no.

Després de breus intervencions

dels Srs. Dalmau, Varderi i Busquets, el Sr. VIDAL.—Demana que s'arreguin les dades sobre un fet succeït al dispensari a les 10 de la nit de diumenge passat. Es portaren uns ferits perquè se'ls atengués en el dispensari; a l'arribar allí es trobà que no funcionaven els timbres, es tingué de cridar el porter i al cap de molt temps s'hagueren de portar els ferits a l'Hospital. Es queixa del deficient servei del dispensari i demana que en cas de reincidència es subjecti als funcionaris d'aquell establiment a expedient.

—Elciudadano Juan Figa pide el Teatro Municipal para el lunes día 14 del actual con el fin de dar una función a beneficio de la Cantina Escolar con la cooperación de jóvenes i señoritas de la localidad. (Se le concede).

—Es llegeix una comunicació de l'Associació d'Arquitectes de Catalunya en la que després de tirar quatre floretes a la nostra ciutat, demana que en l'enderroc dels baluards es respectin i siguin conservats els atributs, com són: escuts, torres de guàrdia, etc., que hi hagin. Sobretot hi ha interès en què no s'enderroqui una torre que hi ha prop l'Hospital... (El Sr. Vidal riu per sota el nas i fa signes negatius amb el cap. El senyor Ribes també riu i fa un xisto dient baixet en to de broma: Que passi a la Comissió!)

Intervenien els senyors Busquets, Vidal i Colomer i a l'últim el President que, pel que es veu, està d'acord amb el Sr. Ribes proposa, i així s'acorda, que passi a la Comissió.

—Es llegeix un dictamen d'Hisenda desestimant la instància de Francesc Argelés i altres tocinaires, sobre concessió de tarifes reduïdes en els arbitris d'Escorxador.

Impugna el dictamen el

Sr. BONMATI.—Diu que és de lamentar que no s'atenguin els desitjos dels petits industrials i més quan els beneficis que amb el concert d'arbitris d'Escorxador realitzen quatre tocinaires és a la salut dels petits. Es queixa del tracte desigual de què són objecte els petits industrials en relació amb els grossos; a aquells se'ls exigeix tota la documentació en regla quan per aquests altres n'hi ha prou en què diguin «portem tants quilos» per deixar-los entrar sense ni tan sols exhibir guia sanitària. Insisteix en què el benefici és pels grossos. Totalitzant les quantitats que paguen els petits resulta que abonen 60.000 pessetes d'arbitris per cada 100.000 quilògrams de carn quan els altres en paguen 120.000 per 400.000 quilos.

Tot el mal «estriba» en el concert que es va fer aquell diu amb els quatre industrials que gaudeixen del concert actual. Es torna a lamentar de la manca de solució en aquest afer i fa constar la seva disconformitat amb la resolució de la Comissió d'Hisenda.

El Sr. DALMAU.—Contesta per la

Braguers, Faixes ventrals i Suspensoris a l'

Institut d'Ortopèdia

Ciudadans, 4

GIRONA

Tintoreria **"Els Mil Colors"** d'ANTONI GÜELL

LA MÉS RAPIDA EN L'ENTREGA DELS ENCARRECS ENCOMANATS

CASA CENTRAL: Rambla Llibertat, 3

GIRONA

Comissió al Sr. Bonmatí; diu que l'any passat hi havia un règim especialíssim de matances a l'Escorxador; un règim que únicament podia afavorir aquelles persones que es volien dedicar a la indústria de la carn. Es va sentir la necessitat d'abolir aquell règim i, amb això, tots varem estar-hi d'acord ja que afavoria el contraband. Vist això es va anar a la rectificació del conveni que establia aquell règim.

La gent que matava únicament pel consum de Girona estava subjecte a un règim diferent. Es va fer, aleshores, la modificació que suprimia les excepcions que afavorien el contraband i en aquest règim el company Bonmatí hi estava d'acord (*El senyor Bonmatí fa signes afirmatius*) Ara bé; Es va plantejar una altra qüestió; s'havia arribat a una baixa en la recaudació d'arbitris de l'Escorxador, pel que diu el Sr. Bonmatí sembla que s'entregava graciosament als grossos el drets de matança dels petits quan a aquests no se'ls ha perjudicat en res: Si tenen el mateix règim d'abans!

Recorda que el Sr. Bonmatí va fer reparos en la xifra, no en el règim.

En quant al règim d'excepció a favor que, segons el Sr. Bonmatí, gaudeixen els industrials grossos té de fer constar que aquests no poden entrar ni sortir sense guies sanitàries, no poden passar carns fresques etc. Se'ls ha donat facilitats pel pagament però no se'ls eximeix de l'altre. Si en alguna cosa aquells n'han sortit perjudicats no és amb el règim d'ara sinó en la major facilitat que abans hi havia pel contraband que ara no n'hi ha i crec que tots el regidors estaran d'acord amb mi sobre això.

Això no vol pas dir que si hi ha algun industrial que desitgi acollir-se a aquest règim té el mateix dret que els que hi estan acollits.

Rectifiquen breument els senyors Bonmatí i Busquets N. (Per tal de donar cabuda als altres debats no publiquem els discursos de rectificació d'aquets senyors).

El Sr. COLOMER.—Diu que s'a-

cordi aprovar el dictamen afegint-hi les paraules que ha dit el Sr. Dalmau: «Qualsevol industrial que vulgui acollir-se a aquest benefici pot fer-ho».

«A l'arribar aquí hi ha una fortíssima discussió entre els senyors Colomer i Bonmatí. Aquest darrer, amb energia en ell desacostumada defensa el seu punt de vista dient que amb el dictamen es «tanca la porta» als tocinaires petits. Els regidors dialoguen entre ells i la Presidència és impotent per imposar silenci i ordre».

S'aprova el dictamen amb l'adició proposada pel Sr. Colomer i amb el vot en contra dels senyors Bonmatí i Busquets N.

Es dona compte d'un dictamen de Governació proposant l'adquisició d'una caldera nova per l'escorxador.

El Sr. VIDAL.— Per la comissió, defensa el dictamen. Diu que la caldera, per ésser de tubs és de difícil neteja i quina reposició és impossible ja que no se sap de quina casa és feta. A més, diu que no està en condicions de funcionament econòmicament ventajoses i si es procedís a la la reparació, ens trobaríem que amb el temps les despeses de conservació serien més carregoses que l'adquisició d'una caldera nova.

(El Sr. Tomàs fa signes admiratius.)

El Sr. ESCATLLAR.— S'estranya del dictamen. És necessari, diu, arreglar la caldera actual. Com a Delegat a l'Escorxador, va anar-hi a veure-ho i com que ell no és tècnic «ni vol passar per savi,» (*bufa!*) va consultar al tècnic municipal. Resulta que el funcionament deficient és degut a incrustacions en l'interior dels tubs. En quant a l'engreellat que cal reposar, diu que es podria fer un model per fer-ne de ferro-colat. El model costa poc: dues o tres pessetes...

El Sr. VIDAL.— Compra molt barato vostè!

El Sr. ESCATLLAR.— Demana s'atorguin facultats a l'Alcaldia per fer aquesta reparació, que és urgent.

El Sr. TOMAS.— Al·ludeix el que ha dit el senyor Vidal i diu que no es pot acceptar de què no se sàpiga de

quina casa és feta una caldera multi-tubular. Diu que un dels inconvenients d'aquesta classe de calderes són les incrustacions produïdes per les sals en dissolució en les aigües que es dipositen en els tubs. Aquestes incrustacions, disminuint la secció del tub fa que minori la superfície de calefacció cosa que origina una més grossa despesa de combustible. S'estranya que l'arquitecte hagi opinat sobre la caldera; això és cosa de l'enginyer municipal. Creu que l'afer quedaria resolt canviant els tubos que siguin necessaris per altres de nous, que mestrestant es netegtn els tubos actuals que quedarien per els casos d'inutilització dels altres. Les calderes netes, encara que siguin velles, mentre tinguin la secció necessària no tan noves com les noves...

El Sr. VIDAL.— (*Decidit*). Demano la paraula per contestar al senyor Tomàs.

El Sr. TOMAS.— (*Mes decidit*). Vinga!

El Sr. VIDAL.— Diu que la caldera reparada costarà al cap i a la fi, més *gastos* que una de nova i que la pressió del vapor...

El Sr. TOMAS.— Però, home, si o hi entenc més que vostè! (*Rialles*).

El Sr. VIDAL.— Potser no!. (*Més Rialles*).

El Sr. TOMAS.— A mí, em podreu ensenyar de fer «gracioses» però no de fer vapor!! (*El públic es diverteix de debò. Grans rialles*).

El Sr. VIDAL.— El senyor Tomàs ni ningú no sap on n'hi han de tubs d'aquesta classe.

El Sr. TOMAS.— Ho sap tothom!. (*Grans rialles*).

El Sr. VIDAL.— Que el senyor Tomàs passi a la nostra comissió amb les dades del que costaria la reparació...

El Sr. TOMAS.— Intervé— diu — per dir al senyor Vidal, que a Bilbao, es troben a la casa Babcock i Wicox. Si fa un any i mig algú va dir (*les rialles i l'aldarull que regne a tot el saló ens priven de copçar les pa-*

CASA DE MENJARS I BEGUDES

A C A N R I G A U

Berenars econòmics.—Cafès i licors de totes classes

Carrer de la Cort-Real, 4

G I R O N A

Vendes, Gasses i Cotons a preus de
fàbrica els trobarà a l'
Institut d'Ortopèdia
Ciudadans, 4 GIRONA

raules)... aquest sí que no hi enten
en vapor!

El Sr. CEREZO.—Ens hem de
subjectar sempre als tècnics. Es pro-
posa l'adquisició d'una caldera; per
això calconsignació, temps i seguiments
tràmits administratius imprescindibles.
El primordial, en aquest cas és
la reparació; proposa, doncs, es reti-
ri el dictamen d'avui i s'estudiï un
nou dictamen.

El Sr. VIDAL.—Troba els trànsits
de reparació massa llargs.

El Sr. TOMAS.—Doncs si els tro-
ben llargs per reparar-la jo crec que
encara ho seran més per adquirir-ne
una de noval

El Sr. VIDAL.—Jo em comprometo
en una setmana, adquirir-la, tenir-la,
posar-la i veure-la funcionar!
(Rialles).

El Sr. TOMAS.—(Escèptic) Fugí,
home, fugí! (Grans rialles).

El Sr. VIDAL.—A mi què em té
d'explicar vostè!

El Sr. BONMATÍ.—Diu que en
una setmana no es poden fer els trà-
mits...

El Sr. VIDAL.—Jo dic que m'hi
comprometria!

(Hi ha un aldarull de rialles i crits.
El Sr. Palol remena la campaneta que
no se sent. Entremig del «jolgorio» i
de la «grimègia» a què s'han entregat
tots els regidors i públic se sent el
Sr. Vidal que crida: «Veiam qui serà
el dictador aquí!»)

El PRESIDENT.—(que, al fi!, pot
fer-se escoltar.) S'aprova aixís.

El Sr. VIDAL.—Fa signes de que
tant se l'hi en dona)

Queda aprovat d'acord amb lo
proposat per el Sr. Cerezo.

Continua la sessió sense res més
d'interès. A les nou del vespre anem
a sopar.

Els estudiants celebren Sant Tomàs d'Aquino

Comèdia - Cants - Foot-ball

Els nois de l'Institut i de la Normal es diverteixen i ens diverteixen

Al Teatre Municipal, els
alumnes del Liceu, cele-
bren la diada de Sant To-
màs d'Aquino

En primer lloc començà la vetlla-
da amb la interpretació d'algunes
peces al piano i al violí pels joves
J. Dalmau i J. M. Sala respectivament,
les que resultaren força, no
obstant la cridòria del públic que en
molts moments no ens deixava sen-
tir res del que es tocava.

Seguí al primer número, tal com
estava anunciat al primer número, tal
com estava anunciat en el programa,
el tenor P. Grivé, qui cantà la roman-
ça del «Huésped del Sevillano» de la
seva manera, és a dir, a tall d'estar
per casa. Si no fos que en alguns
moments desentonà massa, ens hau-
ria convençut una miqueta, però, hi
va haver un pinyol...!

En Ricard Grivé, germà de l'anter-
rior, seguí el recital de cant amb «La
del Soto del Parral»; debutà com a
baríton, però encara que té aptituds
pel cant, la veu no és el suficient-
ment potent i modulada per arren-
car els nostres aplaudiments.

Continuà el programa el conegut
pianista gironí J. Cantó, que interpre-
tà amb la justesa que ja ens té acos-
tumats diverses composicions d'en
Granados, Falla, Albèniz i altres....
coronant-li el seu treball una forta
aplaudida ben merescuda.

I començà la comèdia «Un cop
d'Estat» d'en J. Pous i Pagès, en la
que poguérem, deixant apart la trama
de l'obra, fruit d'una interpretació tan

justa i tan perfecta que no podem
menys que felicitar a tots els aficio-
nats d'ambdós sexes que prengueren
part a tan ajustada interpretació. A
les senyoretes Rahola, Balari i Ma-
galdi i els joves R. Roure, Viñas,
Rahola i Torroella la nostra enhora-
bona per l'èxit artístic obtingut amb
la interpretació de tan bella.

L'aficionat Sr. Roure que es distingeix en
la festa.

Es recità un monòleg d'Apeles
Mestres per en Joan Viñas titulat
«El malalt» que degut a un xibarrí
que hi hagué a les butaques no s'en-
tergué gaire bé; el públic, malgrat
tot, aplaudí.

I començà el recital de «tangos»
argentins a càrrec del «Trio del Pla-
ta» compost pels coneguts gironins
de sentiments criollos Al. Sánchez
(piano), J. Bataller (violí) i J. Grabo-

CASA REXACH

Tenim el gust de participar-li haver rebut les

Novetats en llana per primavera

Rambla de la Llibertat, 26

GIRONA

losa (cant i guitarra) els que interpretaren diferents tangos que ens recordaren aquell famós trio de l'Irusta, Fugazot i Demare. Tan bé ho feren! Els van aplaudir de tort i de dret fins que el cor digué prou i fins que ells varen acabar el repertori de *repuesto* que es tenien estudiat. Enhorabona a tots tres per aquest nou èxit.

Finalment es posà a les taules el sainet bilingüe original d'Antoni Ferrer i Codina «Nit d'aigua» amb el que tots els intèrprets se superaren el treball fet a l'altra comèdia pel que els reiterem la nostra felicitació, molt particularment a l'aficionat J. Roure que féu del seu difícil paper una verdadera creació.

* * *

LA CAMPANA CALÇATS MALARET - Girona

Una festa i una vetllada

Com els altres anys, els estudiants de l'Escola Normal, organitzaren una vetllada d'esplai i de goig espiritual, mitjançant la representació de dues comèdies precedides per diferents interpretacions musicals i la recitació d'uns treballs literaris.

Començà la vetllada amb la interpretació de composicions musicals i la recitació de treballs literaris originals dels alumnes de l'Escola, així com *Estudiantina de Sánchez i Somnis?* de Dabau.

Sens dubte que la música, responent a un sentiment més humà, agrada força més; és natural, però també és de remarcar la decepció que produí als aimants d'un art tan digne com és la Literatura, el fet de no ésser compresos per una majoria d'espectadors, amb bagatge cultural esquitat, que no foren capaços de comprendre un art, tan lloable.

Injust seria no remarcar dintre aquesta part de la vetllada, la cançoneta amb la qual ens delectà la senyoreta Pomarola i les peces «*Somnis?*» de Dabau i «*Minuet de Manon*» que foren interpretades magistralment.

Seguidament, es posà en escena la comèdia en dos actes i en prosa, de Pompeu Crehuet, titulada «*Flors i Violes*». Des del primer moment, s'o-

Fustes Farreras

Girona

birà una mà mestre que havia dirigit els assaigs, el qual es distingí més i més a mesura que avançava el desenrotllament de l'obra.

Els actors, tots i particularment els senyors Ministrall, germans Sunyer i Masferrer, enlairaren al mestre senyor Serrano que per amor a l'art havia dirigit els assaigs de la comèdia.

El «Triomf de la carn» fou un èxit digne de remarcar. El senyor Mata-viodona i la senyoreta Busquets es posaren a l'altura dels companys que tan magistralment interpretaren la primera peça.

Des de les columnes d'aquest setmanari donem l'enhonorabona a tots els que contribuïren a tan bonica vetllada, i a l'ensem fem constar que els petits disturbis que tingueren lloc durant la interpretació de les obres, foren deguts a elements dels primers cursos de l'Institut, que no sentint gaire bé la declamació dels actors per estar allunyats de l'escenari es dedicaren a protestar sense ànim de molestar als artistes ni d'espatllar la vetllada.

Espolla

* * *

Malaret, calçats Girona

Futbol

El futbol del 7 de Març

Normal F. C.—2

Institut F. C.—4

Després d'un preludi de «pitos» i cornetes, els capitans es varen fer la dona que havia de tirar el kik-koff, a cara i creu, i seguidament el camp.

Canvi de rams, *paveria* i més *paveria* per part d'uns i d'altres, i es començà el partit.

Estopa a la primera part, estopa i llenya a la segona, culminant al final del partit que no n'hi havia cap que estés sencer.

Vàrem veure coses per demés in-

teressants, vg.: En Corredor fent gol de *penal*, i En Bordas picant com corresponent a un fill d'un calderer. En Bramon fent gols amb la mateixa frescura que quan vacuna porcs, i admirablement ajudat en les punxades per En Tarradelles i l'Escatllar.

Estigué immillorable en Simon, i els demés jugadors que dient-se de l'Institut no en són.

Res: que el partit ens va agradar; tothom va estar al «tanto, va treballar-se de valent: Uns jugant i els altres xiulant. Els únics que varen fer el badoc pel camp foren els dirigents del «Girona F. C.» que podien triar uns quants jugadors fets expressos pels partits de joc ras i patacada al cap, que s'acosten. Però el *Girona bada... bada* i sempre badarà; ens han dit però, que ara té les seves mireres posades en uns cèlebres jugadors que el *Martinenc* ha deixat.

Pito

J. Mª Dalmau, Rahola, Tordera i Laureà Dalmau ens han contestat. I els altres,... No tenen capacitat per sapiguer fer-ho?

Para el lavado y desinfección de la ropa blanca

Exija ya siempre la
Legia Conejo

sin destapar, con su correspondiente capsula y precinto

FOR. PI

EXPRÉS BAR

(LOCAL MUNTAT AMB TOT EL CONFORT MODERN)

SERVEI A LA CARTA - OBERT TOTA LA NIT

RAMBLA DE LA LLIBERTAT

GIRONA

EL LECTOR DIU...

PER LA PAU DEL MÓN

(N'hi ha prou en fer un sol crim per ésser un malvat; en canvi, milers de crims fan un heroi.— Erasmo.)

L'herosió devastadora de les guerres, és això que simplement en podríem dir *ambició humana*. Aquesta ambició, que té un sentit marcadament conformista en molts, es palesa des de les edats prehistòriques en què l'home vivia, potser, instintivament sota un ambient de naturalitat plasmadora, però, no sense veure les circumstàncies de lluites que en sentit propi se li presentaven; i començà llavors a construir les primeres armes de mort, que eren, naturalment, ben diferents de les d'avui.

Han passat segles i més segles, i veiem com l'home no ha pas millorat molt en el sentit del sentimentalisme humà; únicament en contades bifurcacions o estaments de la Societat actual, cundeix el fervor sublim d'una justícia integral, que sota la bandera del pacifisme internacional, lluiten infinitat d'homes de bona voluntat.

Les guerres més cruentes han anat succeint-se. Torrents impetuosos de sang innocent han deixondit vers nosaltres, però, sense que la humanitat se'n condolés prou... Tal volta no trobaríem un metre quadrat de terreny que no hi fos enterrat un semblant nostre.

Es calcula que els homes morts per les guerres, sumen un contingent de més de la meitat de la població actual del món.

Grans humanistes han anat i vénen semblant arreu, les més pures llavors de pacifisme, per tal de convèncer els esperits despietats d'això que el món no vol ni pot voler.

Alexandre el Gran, féu morir a dos milions d'homes; i Napoleó I, en setze anys n'assassinà vuit milions. Comptant també les guerres anteriors a l'europea, veiem com en la dels Balcans, entre Sèrbia, Grècia, Montenegro, Bulgària i Turquia moriren uns dos milions i mig d'homes.

Per altra part, no sabem les víctimes que causà la guerra russa-japonesa de l'any 1904, però, sabudes les causes que motivà aquella lluita ferotge i l'intensa que fou, és de presumir que costà a la humanitat alguns milions d'éssers.

Parlant de les guerres, Frederic II digué en certa ocasió a un dels seus intendants: «Si els meus soldats comencessin a pensar, cap d'ells permanexeria a les files». No volem fer cap comentari a aquesta cèlebre frase, perquè n'hi ha prou en llur sentència.

A més a més, hi ha un sens nombre de guerres en petita escala, com són per exemple les guerres anomenades colonials. Aquestes guerres, mantingudes sots l'imperi de la civilització de les nacions colonitzadores, porten, generalment, la ruïna física i material a tot país que preté civilitzar a un altre pel mitjà brutal de les armes. Exemple eloqüent d'això el tenim a Espanya i àdhuc a França en el que es refereix al Marroc.

Les terres ermes del Marroc, en el que respecte a la part colonial d'Espanya, han estat regades inútilment, mantes vegades, amb sang innocent del poble espanyol, i no cal dir com aquest ha sofert al constatar la pèrdua de llurs fills i la desfeta vergonyant de la Hisenda nacional, pel manteniment inútil d'un exèrcit en aquell indret.

França, el mateix que Espanya, manté constantment en peu de guerra a llur zona del Marroc, i el mateix que Espanya ha sofert el flagell de la devastació entre llurs fills, allà, on l'imperi d'uns fusells superflus volen civilitzar a la força un país que, en menys armes i més cultura, es conqueriria, tal volta, llur voluntat.

En arribar l'any 1914, dona començ la gran conflagació mundial, o sigui la guerra europea. Respecte a aquesta guerra volem ésser breus en llur comentari, puix no dubtem que

les seves conseqüències són a bastament conegudes de tothom.

Els països afectats, doncs, per aquesta gran guerra—la major que registre la història—són precisament els que avui van a l'avanguardia de la civilització actual, i són també els que donen mostres al món de noves desfetes, puix ho palesa evident els crescuts pressupostos que cada un d'ells dedica, en sentit preferent, a l'adquisició i construcció de nous armaments de destrucció.

La guerra europea costà en sang i en diners el què no ha costat mai cap guerra. Segons dades oficials d'una estadística francesa i que publicà la nostra premsa de fa dos anys, costà al gènere humà uns deu milions de morts i més de vint milions de ferits. Econòmicament, és altament fabulós el que costà a cada un dels països interventors.

Exemple més palès no en cerquem altre a la història. La humanitat avança—com també podria ésser al revés—a passos gegantins vers el progrés, i la ciència es desvetlla minuciosament per a arribar a un límit de benestar entre tots. I diem benestar? dubtem-ho però; allà a l'Orient s'és encesa novament una altra foguera, la qual dona senyals evidents d'incendiar el món a no tardar. La Xina i el Japó exterminant-se mútuament. Ciutats enteres són devastades pels canons atronadors d'un imperi, i rius de sang davallen per tots indrets, fent patent al món la cruïna de la injustícia humana, que no reconeix encara el sentiment de llibertat dels pobles, ni el valor intrínsec de cada vida.

És necessari lluitar en conjunt i fer alhora manifestacions populars, per tal que els governs es donguin compte de la incompatibilitat del poble respecte a la guerra, i d'aquesta manera, lograrem el triomf, aixecant ben alt l'ensenya de la pau universal, que és l'ideal sublim de tots els homes lliures i honrats.

LLUÍS JOVER

Calçats Malaret Girona

Rebosteria PRATDESAVA-Plaça de la República, 9

LA HISTORIA ES REPETEIX

Caceres a l'Onyar

Quan jo era petit, el bon avi del costat de casa (e. p. d.) em contava en les vesprades d'hivern (d'aquells hiverns de quan jo era petit) facècies i miracles ocorreguts en el temps de la seva joventut, de la seva infantesa i fins i tot, anteriors a la seva naixença.

M'explicava aquell bon home, que anys ha, en hiverns pròdigs de neu, els llops famolencs de la contrada surmontaven l'Onyar de bon matí, i entraven a la nostra ciutat a fi de devorar les deixalles que ja en aquella època debien ornamentar el nostre riu pintoresc.

En algunes ocasions les bestioles havien arribat fins on avui estan enclavades les Peixeteries.

La gosadia d'aquelles feres famolencs va exasperar el veïnat i va començar-se, iniciada per l'Ajuntament, una campanya de persecució, des de les finestres, muralles i passeres que queien damunt el riu, a fi d'atemoritzar els *visitants* i evitar les seves poc grates incursions a la ciutat.

Aquells bons gironins amb uns grans trabucs o amb uns fusells més o menys rudimentaris, varen obrir el foc contra el perill que existia ja en aquella època, en el nostre seràfic Onyar.

* * *

Aquell bon home del costat de casa tindria avui un bell centenar d'anys! Un segle doncs, com a mínim, ha transcorregut des de les caceres de llops al riu.

Avui, no existeixen els llops dels dies pròdigs de neu, però hom ha descobert que en tot temps *campen* pel nostre riu, unes grans ratasses com conills que viuen precisament com els llops d'altre temps, de les deixalles que encara ornamenten l'Onyar.

El bon Ajuntament actual, com el d'un segle enrera, ha iniciat la cam-

panya per a l'extermi de les pobres bestioles.

Temps més materialista, s'ha acordat concedir una prima de quinze cèntims per rata que es presenti a casa la ciutat.

Temps més complicat, ha hagut de demanar-se autorització al Govern Civil per a la matança dels roedors des dels llocs que dominen el riu.

En un segle de modernització, la ciutat ha donat un bell pas endavant. Les finestres, les passeres han estat substituïdes per galeries, balconades i ponts més o menys autèntics. De les pobres muralles de l'Onyar gairebé no en queda ni el record.

En un segle ha variat totalment l'aspecte i l'eficàcia de les armes; als grans trabucs i els fusells més o menys autèntics, els han seguit unes escopetes de precisió i unes pistoles automàtiques.

En un segle l'*enemic* en les caceres de l'Onyar ha perdut qualitat, unes pobres rates ben *peixades* han substituït els llops famèlics del bon temps de l'avi.

Bo i canviant els actors i les circumstàncies, la història es repeteix!...

Els bons gironins d'avui parepetats darrera les galeries, balconades i ponts, afinaran la seva punteria i a cada rata que caigui baix el plom mor-

tífer de les eines modernes, l'heroi, l'autor de l'*atemptat*, omplirà la terra amb un crit de triomf i de satisfacció. Pobres herois de les noves caceres!...

Els llops famolencs, els trabucs, les muralles i els gironins d'*ahir*, riurien de bona gana davant la nostra paròdia grotesca.

En un segle, les caceres a l'Onyar han donat també un gran pas cap al ridícul.

* * *

Quan jo seré avi, i vingui també el menut del costat de casa a escoltar (en aquelles nits de quan jo seré avi) facècies i miracles de la meva joventut, de la meva infantesa i fins i tot anteriors a la meva naixença, jo li contaré aquestes vostres caceres de rates a l'Onyar, amb «parabèllums» i rifles automàtics.

Qui sap si més tard el t'endre veïnet (ja crescut) recordarà damunt les planes d'un altre setmanari aquestes caceres a l'Onyar, en ocasió d'una campanya que pugui iniciar l'Ajuntament, per a l'extermi, amb ametralladores i petits canonets llança-flames, de les mosques que encara deurran viure, com els llops d'*ahir*, com les rates d'avui, de les deixalles ciutadanes que des de segles venen ornamentant la nostra *cloaca* històrica.

CRISPES

Tallers Gràfics de Salomó Marquès - Girona

Saló Modern ●●●●

de Modesta Blanch (Abans Casa Cisquet)

Acreditat saló que reuneix immillorables condicions de situació i confort—Calefacció, aigua calenta i freda a totes les habitacions
Màxima higiene, comoditat i gran confort

Servei especial de restaurant de nit. Resopons a preus reduïts
OBERT TOTA LA NIT

Vins i Xampanyes de les millors marques. — Licors d'alta qualitat. — Aperitius diversos

Portal de la Barca — GIRONA